

De Europese Raad deze week heeft buiten de [bankenunie](#) de meeste andere besluiten voor zich uit geschoven. Er komen voorlopig geen aparte begroting voor de eurozone of bindende contracten met de lidstaten over “hervormingen”. Op de volgende Raad in juni 2013 wordt alles opnieuw bekeken. Er lagen nochtans [straffe voorstellen](#) op tafel.

Vanwaar dit uitstel (afstel?). In de media vindt men allerlei veronderstellingen. Duitsland wilde geen begroting voor de eurozone. Omdat het geen transfers wil van de rijkere naar de armere eurolanden? Omdat het daar pas op wil toegeven na de verkiezingen in Duitsland? Omdat het helemaal niet nodig blijkt te zwaaien met Duitse euro's om in de zwakkere eurolanden drastische “hervormingen” af te dwingen? Andere landen zoals Frankrijk vonden de beknotting van de nationale soevereiniteit in de voorstellen dan weer een brug te ver.

In de media wordt ook benadrukt hoe het optreden van de Europese Centrale Bank sinds de zomer de financiële markten heeft gekalmeerd, zodat de druk op de Europese leiders wegviel. Mario Draghi, de voorzitter van de Bank, is voor de Financial Times de man van het jaar.

Misschien speelden in de hoofden van de Europese leiders echter ook andere overwegingen mee. Sinds het uitbreken van de eurocrisis is men er wel in geslaagd tijd te winnen door extra geld in de Europese economieën te pompen, maar ten gronde is er niets opgelost. Het ontslag van de Italiaanse premier Monti in Italië dat zijn diepste recessie kent in zestig jaar is een teken aan de wand. Meer van hetzelfde medicijn is dan misschien niet zo een goed idee. Misschien beseffen de Europese leiders ook dat zij met vuur spelen wanneer hun meedogenloos neoliberal beleid in de ene na de andere lidstaat de politieke instellingen ondermijnt, en de Europese legitimiteit naar nooit geziene dieptepunten leidt. En allicht maken zij zich ook zorgen over de samenhang van de Europese “Unie”, die haar naam minder dan ooit waardig is. Redenen genoeg om één en ander opnieuw te bekijken.

Het is dus gissen naar wat zich allemaal in de Europese Raad heeft afgespeeld, voor en achter de schermen. Maar het verrassendste is misschien nog dat men gewend raakt aan de manier waarop de Europese democratie werkt: een handjevol regeringsleiders komen een dagje samen, en er kan niets uit de bus komen, of een “historische mijlpaal”, of iets tussenin, en de burger heeft niet anders te doen dan naar de TV te kijken om te zien wat het wordt.

Dit artikel verscheen oorspronkelijk op [Ander Europa](#)